

Sygn. akt **III AUa 1543/21**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 marca 2023 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Wiesława Stachowiak

Protokolant: Beata Tonak

po rozpoznaniu w dniu 23 marca 2023 r. w Poznaniu na posiedzeniu niejawnym

sprawy **K. A.**

przeciwko **Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.**

o wysokość renty rodzinnej funkcjonariuszy służb mundurowych

na skutek apelacji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 12 października 2021 r. sygn. akt VII U 2504/20

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. na rzecz odwołującej K. A. kwotę 240,00 zł (słownie: dwieście czterdzieści złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia wyroku zobowiązanemu do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

	sędzia Wiesława Stachowiak	
--	----------------------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z 23 lipca 2017 roku, znak: (...), Dyrektor Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji w W. ponownie ustalił **K. A.** od 1 października 2017 roku, wysokość renty rodzinnej po zmarłym emerycie wraz z przysługującymi dodatkami na kwotę 1 956,78 zł - co po potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne i zaliczki na podatek dochodowy wyniosło 1 666,53 zł. Przedmiotową decyzję wydano na podstawie art. 24a oraz w związku z art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. 2016.708 ze zm. – dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym) oraz na podstawie otrzymanej z IPN informacji nr (...) z 24 marca 2017 roku.

Pismem z 27 sierpnia 2017 roku K. A., reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wywiodła odwołanie od powyższej decyzji zaskarżając ją w całości.

Wyrokiem z dnia 12 października 2021r., w sprawie VII U 2504/20, Sąd Okręgowy w Poznaniu:

1. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości renty rodzinnej odwołującej po zmarłym G. A. przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zasad obliczania wysokości świadczenia dla osób pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa i przyznał odwołującej począwszy od 1 października 2017 roku prawo do renty rodzinnej w dotychczasowej wysokości,
2. zasądził od pozwanego na rzecz odwołującej 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie Sądu Okręgowego zostało wydane w wyniku następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych:

G. A. urodził się (...).

Z dniem 15 września 1951 roku G. A. został przyjęty do (...) i skierowany na II Kurs (...) Szkoły (...) w S., który ukończył 5 lipca 1953 roku.

Z dniem 15 lipca 1953 roku G. A. został mianowany na starszego wywiadowcę Referatu (...) O..

Z dniem 15 października 1953 roku chorąży G. A. st. wywiadowca referatu (...) O. został mianowany na stanowisko podoficera (...) O..

Z dniem 15 grudnia 1953 roku G. A. został mianowany na stanowisko referenta Referatu (...) (...). S.. W uzasadnieniu wniosku o przeniesienie wskazano, że ww. jest na praktyce w Wydziale (...) w P..

G. A. (kandydat do (...)) od września 1953 roku był na praktyce w Wydziale (...), polecone zadania służbowe wykonywał dobrze bez jakichkolwiek komentarzy. Odznaczał się dużym zasobem wiedzy zawodowej, którą potrafił zastosować w praktyce, nadto miał zmysł organizacyjny i przejawiał własną inicjatywę. Nadto był oceniany jako posiadający duży zasób wiadomości politycznych i ogólnych jednak samodzielnej aktywności w życiu partyjnym i społecznym nie przejawiał.

Z dniem 1 września 1954 roku G. A. został dyscyplinarnie przeniesiony (za niemoralne prowadzenie) na równorzędne stanowisko referenta służby zewnętrznej przy Komendzie (...) w O..

G. A. (kandydat do (...)) po przydzieleniu go do Komisariatu (...) w O. w 1954 roku pełnił funkcję referenta operacyjno-sledczego i z powierzonej mu pracy wywiązywał się dobrze. W pracy operacyjnej, pomimo iż posiadał kwalifikacje oraz chęci, z uwagi na krótki okres pobytu w komisariacie (...) szczególnych wyników nie osiągnął. Nadto był oceniany jako wywiązujący się należycie z obowiązków wykładowcy I roku szkolenia partyjnego. Był wówczas aktywnym członkiem partii biorącym żywy udział w zebraniach.

G. A. pełnił służbę w (...) od 15 września 1951 roku do 30 kwietnia 1980 roku, w tym od 1955 roku w Komendzie (...)w P., a od 1964 roku wykonywał pracę terenową w ruchu drogowym przy użyciu motocykla służbowego.

Decyzją z 11 lutego 1981 roku Komendant (...)w P. ustalił dla G. A. prawo do milicyjnej renty inwalidzkiej, a przy jej ustaleniu uwzględniono m.in. wysługę lat pracy w (...) od 15 września 1951 roku do 30 kwietnia 1980 roku.

G. A. zmarł 13 grudnia 1991 roku.

Decyzją z 13 stycznia 1992, znak: (...), Komendant (...) w P., przyznał K. A. od 1 stycznia 1992 roku milicyjną rentę rodzinną w związku ze śmiercią G. A..

Decyzją z 27 lutego 2017 roku, nr (...), o waloryzacji policyjnej renty rodzinnej, ustalono dla K. A. od 1 marca 2017 roku nową wysokość policyjnej renty rodzinnej w związku ze śmiercią G. A. wraz z przysługującymi dodatkami na kwotę 2 971,78 zł - co po potrąceniu składki na ubezpieczenie zdrowotne i zaliczki na podatek dochodowy wyniosło 2 655,91 zł.

W dniu 24 marca 2017 roku IPN wystawił informację o przebiegu służby nr (...), w której podał, że w okresie od 15 września 1951 roku do 14 grudnia 1954 roku G. A. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Na podstawie powyższej informacji organ rentowy w dniu 23 lipca 2017 roku wydał zaskarżoną decyzję.

Nadto IPN ustalił, że w dokumentacji osobowej G. A. brak jest dokumentów, z których wynikałoby, że podjął on, bez wiedzy i zgody przełożonych, czynną współpracę z osobami lub organizacjami działającymi na rzecz niepodległości Państwa Polskiego.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd I instancji stwierdził, iż istota sporu w niniejszej sprawie sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy pozwany organ miał podstawy do ponownego ustalenia wysokości policyjnej renty rodzinnej przysługującej odwołującej K. A. po zmarłym mężu G. A..

Pozwany organ ponownie ustalając wysokość świadczenia odwołującej zaskarżoną decyzją z 23 lipca 2017 roku oparł się wyłącznie na uzyskanej z Instytutu Pamięci Narodowej, Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, informacji o przebiegu służby nr (...), w której wskazano, że mąż odwołującej G. A. w okresie od 15 września 1951 roku do 14 grudnia 1954 roku pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem sąd powszechny - sąd ubezpieczeń społecznych rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji organu emerytalnego w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza Służby Bezpieczeństwa - nie jest związany treścią informacji Instytutu Pamięci Narodowej, zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa) (vide postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2011 roku, sygn. II UZP 10/11). Ustalenia faktyczne i interpretacje prawne Instytutu Pamięci Narodowej nie mogą więc wiązać sądu, do którego wyłącznej kompetencji należy ustalenie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia w przedmiocie prawa do emerytury policyjnej i jej wysokości oraz odpowiednia kwalifikacja prawna ustalonych faktów.

Sąd Okręgowy przywołał stanowisko Trybunału Konstytucyjnego przedstawione w wyroku z 11 stycznia 2012 roku, w sprawie K 36/09, a także wskazał, że Sąd Najwyższy w uchwale składu 7 sędziów z dnia 16 września 2020 roku, po rozpoznaniu zagadnienia prawnego w sprawie o sygn. III UZP 1/20, orzekł, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Straży Marszałkowskiej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (j.t.: Dz.U.2020.723) powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w powyższej uchwale z 16 września 2020 roku, w tym także co do tego, iż państwo jest uprawnione do rozliczeń z byłym reżimem, który w warunkach demokratycznych został skutecznie zdyskredytowany, zaś zasada ochrony praw nabytych nie rozciąga się na prawa ustanowione niesprawiedliwie. Środki demontażu po byłych totalitarnych systemach dadzą się przy tym pogodzić z ideą demokratycznego państwa prawa, ale reguły i zasady rozliczenia z byłym reżimem nie mogą pozostawać w opozycji do gwarancji sprawiedliwego i jawnego rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd (art.45 ust. 1 Konstytucji).

Sąd Okręgowy wskazał, że odwołująca świadczenie rentowe nabyła po zmarłym mężu, którego cześć służby w strukturach (...) zakwalifikowano jako służbę na rzecz totalitarnego państwa tylko dlatego, że jego stanowisko było usytuowane we wskazanych w ustawie instytucjach i formacjach.

Ustawa z dnia 16 grudnia 2016 roku o zmianie ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U.2016.2270 – dalej ustawa o zaopatrzeniu emerytalnym), która weszła w życie 1 stycznia 2017 roku, wprowadziła do porządku prawnego art. 13b ustalający katalog cywilnych i wojskowych instytucji i formacji, w których służba od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 31 lipca 1990 roku jest uznawana za służbę na rzecz totalitarnego państwa.

W ust. 1 art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym wskazano, że za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od dnia 22 lipca 1944 roku do dnia 31 lipca 1990 roku w niżej wymienionych cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach:

- 1) Resort Bezpieczeństwa Publicznego Polskiego Komitetu Wyzwolenia Narodowego;
- 2) Ministerstwo Bezpieczeństwa Publicznego;
- 3) Komitet do Spraw Bezpieczeństwa Publicznego;
- 4) jednostki organizacyjne podległe organom, o których mowa w pkt. 1-3, a w szczególności jednostki Milicji Obywatelskiej w okresie do dnia 14 grudnia 1954 roku;
- 5) (...).

Ustawa zmieniająca wprowadziła także zasady ustalania wysokości policyjnej emerytury nakazując stosowanie art. 15c i 22a ustawy. Przepisy te stanowią, iż w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, emerytura wynosi o % podstawy wymiaru - za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b i 2,6 % podstawy wymiaru - za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4. Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z tymi przepisami nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłacanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. W celu ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z ww. zasadami, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1. Powyższych przepisów nie stosuje się natomiast wtedy, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (art. 15c ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym).

Zgodnie z art. 24a ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym, w przypadku renty rodzinnej przysługującej po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, renta rodzinna przysługuje na zasadach określonych w art. 24, z zastrzeżeniem, iż

wysokość renty rodzinnej ustala się na podstawie świadczenia, które przysługiwało lub przysługiwałoby zmarłemu z uwzględnieniem przepisów art. 15c lub art. 22a (określający wysokość renty inwalidzkiej w przypadku osób, które pełniły służbę na rzecz totalitarnego państwa).

W celu ustalenia wysokości renty rodzinnej, zgodnie z ust. 1 i 2, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio (ust. 3).

Zdaniem Sądu Okręgowego niedopuszczalne jest zastosowanie jakichkolwiek represji w stosunku do osób tylko za to, że pracowały lub służyły w okresie poprzedzającym zmianę ustroju państwa polskiego, tj. przed rokiem 1990. Nawet uznanie, że niektóre instytucje funkcjonujące przed tą zmianą działały w sposób budzący dziś poważne wątpliwości prawne i moralne, nie uprawnia prawodawcy do stwierdzenia, że wszystkie osoby tam zatrudnione były przestępcami. Istotą demokratycznego państwa prawa związanego zasadą rządów prawa i związanej z nim klauzuli sprawiedliwości społecznej jest to, że każdy zostaje potraktowany przez państwo i prawo sprawiedliwie, czyli w sposób, który jest adekwatny do popełnionych przez niego czynów i jego postawy, którą przyjął w czasach PRL.

W przypadku męża odwołującej zakwalifikowano jego służbę w spornym okresie jako służbę na rzecz totalitarnego państwa tylko dlatego, że jego służba pełniona była w (...) we wskazanym w ww. ustawie okresie.

Zasada jednakowej odpowiedzialności wszystkich funkcjonariuszy służby bezpieczeństwa państwa pozostaje w ocenie Sądu Okręgowego w rażącej sprzeczności z podstawami funkcjonowania demokratycznego państwa prawa. Negatywna i w pełni uzasadniona ocena skutków działalności służby bezpieczeństwa nie powinna bowiem samodzielnie wpływać na stwierdzenie słuszności lub niesłuszności praw nabytych przez poszczególnych funkcjonariuszy indywidualnie.

W opinii Sądu Okręgowego wydanie decyzji obniżającej odwołującej świadczenie rentowe bez uwzględnienia indywidualnego charakteru służby zmarłego małżonka, po którym świadczenie przysługuje oraz po niemal 27 latach od czasu przemian ustrojowych w Polsce, nie stanowiło realizacji zasad sprawiedliwości społecznej, ale jest w istocie sankcją indywidualnie adresowaną bez uprzedniego ustalenia zdarzenia z udziałem małżonka odwołującej, które taką sankcją by uzasadniało.

Wskazać bowiem trzeba, co legło u podstaw rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, że na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wykazano, aby G. A. w wykonywanych czynnościach w spornym okresie służby stosował przemoc psychiczną, bądź fizyczną, czy jakiegokolwiek niegodziwe, niedozwolone i niemoralne praktyki w pełnionej służbie, a tym samym, aby jego działania i czyny naruszały podstawowe prawa i wolności człowieka oraz wypełniały znamiona czynów niedozwolonych.

Sąd Okręgowy ustalił, iż G. A. pełniąc służbę w (...) zajmował się wykonywaniem zwykłych czynności milicyjnych na jednym z podstawowych stanowisk. Z dokumentacji dotyczącej przebiegu jego służby w spornym okresie nie udało się ustalić by jakimkolwiek działaniem czy zaniechaniem naruszył on jakiegokolwiek podstawowe prawa i wolności człowieka. G. A. nie był postrzegany jako gorliwy funkcjonariusz umacniający system. Co prawda był kandydatem do (...), jednak jego zaangażowanie ograniczało się do udziału w zebraniach i prowadzeniu szkoleń. W ocenie Sądu Okręgowego o braku pełnienia przez męża odwołującej w spornym okresie służby na rzecz totalitarnego państwa świadczy również fakt, że przeważającą część spornego okresu G. A. spędził w szkole (...) w S. co wyłączało go zasadniczo z prowadzenia jakichkolwiek czynności w ramach służby przez prawie 2 lata.

Mając na względzie wskazania wynikające z cytowanej wyżej uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2020 roku stwierdzić należy, iż z dokumentacji IPN oraz z pozostałego materiału dowodowego ujawnionego w toku procesu nie wynika, aby mężowi odwołującej K. A. można było postawić zarzut naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka w związku z pełnieniem służby w (...) w spornym okresie, czy też zarzutu takich innych

rażąco nagannych zachowań, które skutkować mogłyby obniżeniem świadczenia w oparciu o kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13b ust. 1 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym.

Bezspornie mąż odwołującej wykonywał służbę w organach (...)w okresie szczegółowo wskazanym w art. 13b ust. 1 pkt 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym. Przyjęcie wskaźnika 0,0 należy ocenić jednak nie tyle jako likwidację przywileju, lecz jako rodzaj sankcji karnej indywidualnie adresowanej, bez uprzedniego ustalenia zdarzenia z udziałem męża odwołującej, które taką sankcją by uzasadniało. Takie ukształtowanie wskaźnika świadczy o represyjnym charakterze ustawy, podobnie jak i zastosowanie sankcji nie za to co robił mąż odwołującej, a tylko za to w jakim okresie i w jakich organach państwa służył oraz - co szczególnie istotne - przy odniesieniu takiej represji do członka rodziny tylko z uzasadnieniem bazującym wszak na przypuszczeniu i ogromnym uogólnieniu, iż osoba ta korzystała z profitów, jakie dawała służba małżonka na rzecz totalitarnego państwa. Powstała więc sytuacja, w której na mocy ustawy małżonek ma ponosić odpowiedzialność za fakt pozostawania w związku małżeńskim z osobą uznaną za pełniącą służbę na rzecz państwa totalitarnego i to bez możliwości obrony przez zmarłego, a nadto w okolicznościach, które w świetle cytowanej uchwały Sądu Najwyższego nie uzasadniałyby wniosku, iż mąż odwołującej dopuścił się naruszeń podstawowych praw i wolności człowieka.

Sąd Okręgowy wskazał również, że przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie jest ponowne przeliczenie renty rodzinnej po zmarłym funkcjonariuszu milicji, który nie miał możliwości obrony swojego dobrego imienia, dlatego nie sposób uznać, że to na nim czy też na stronie odwołującej ciąży obowiązek wykazania przesłanki wynikającej z art. 15c ust. 5 ustawy z 1994 roku, zwłaszcza, że stosownych danych (o okoliczności z art. 13a ust. 4 pkt 3 ustawy z 1994 roku) nie zwarto w informacji o przebiegu służby.

Reasumując, w ocenie Sądu Okręgowego, postępowanie dowodowe wykazało, że małżonek odwołującej G. A. w spornym okresie od 15 września 1951 roku do 14 grudnia 1954 roku nie pełnił służby na rzecz totalitarnego państwa w wyżej wskazanym właściwym jej rozumieniu i dokonując subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod wskazane normy prawne Sąd Okręgowy stwierdził, że służba małżonka odwołującej nie spełniała przesłanek wymaganych do obniżenia policyjnej renty rodzinnej na zasadach wskazanych w wyżej cytowanej ustawie.

W konsekwencji, mając na uwadze powyższe rozważania - na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z 23 lipca 2017 roku, nr (...), w ten sposób, że stwierdził brak podstaw do ponownego ustalenia wysokości renty rodzinnej odwołującej po zmarłym G. A. przy uwzględnieniu przepisów dotyczących zasad obliczania wysokości świadczenia dla osób pełniących służbę na rzecz totalitarnego państwa i przyznał odwołującej począwszy od 1 października 2017 roku prawo do renty rodzinnej w dotychczasowej wysokości - o czym orzekł jak w punkcie 1. sentencji wyroku.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 oraz § 15 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), obciążając nimi pozwany organ jako przegrywający sprawę – o czym orzekł jak w punkcie 2. sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku, w całości, złożył pozwany, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i oddalenie odwołania od decyzji z dnia 23.07.2017 r., a także zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje; ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, pozostawiając temu Sądowi decyzję w zakresie zasądzenia na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację odwołująca wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, Sąd I instancji przeprowadził wyczerpujące i wystarczające do podjęcia rozstrzygnięcia postępowanie dowodowe, a zebrany materiał poddał wszechstronnej ocenie z zachowaniem granic swobodnej oceny dowodów, przewidzianej przez art. 233 § 1 k.p.c. Na tej podstawie Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które tutejszy Sąd w pełni podziela i przyjmuje za własne.

Wbrew wywiedzionym w apelacji zarzutom, Sąd Okręgowy nie dopuścił się naruszenia ani wskazanych w apelacji przepisów procesowych, jak również przepisów prawa materialnego, stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Przypomnieć zatem należy, że w myśl art. 24a ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 roku o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin w przypadku renty rodzinnej przysługującej po osobie, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., renta rodzinna przysługuje na zasadach określonych w art. 24, z zastrzeżeniem, iż wysokość renty rodzinnej ustala się na podstawie świadczenia, które przysługiwało lub przysługiwałoby zmarłemu z uwzględnieniem przepisów art. 15c lub art. 22a.

Wysokość renty rodzinnej, ustalonej zgodnie z ust. 1, nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej renty rodzinnej wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 2).

W celu ustalenia wysokości renty rodzinnej, zgodnie z ust. 1 i 2, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej - Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1. Przepisy art. 13a stosuje się odpowiednio (ust. 3).

Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się, jeżeli osoba uprawniona do renty rodzinnej udowodni, że osoba, o której mowa w tych przepisach, przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (ust. 3).

Z kolei zgodnie z art. 15c ust. 1 powołanej ustawy, w przypadku osoby, która pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b, i która pozostawała w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 r., emerytura wynosi:

- 1) 0 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b;
- 2) 2,6 % podstawy wymiaru – za każdy rok służby lub okresów równorzędnych ze służbą, o których mowa w art. 13 ust. 1 pkt 1, 1a oraz 2-4.

Przepisy art. 14 i art. 15 ust. 1-3a, 5 i 6 stosuje się odpowiednio. Emerytura nie podwyższa się zgodnie z art. 15 ust. 2 i 3, jeżeli okoliczności uzasadniające podwyższenie wystąpiły w związku z pełnieniem służby na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b (ust. 2).

Wysokość emerytury ustalonej zgodnie z ust. 1 i 2 nie może być wyższa niż miesięczna kwota przeciętnej emerytury wypłaconej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, ogłoszonej przez Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (ust. 3).

W celu ustalenia wysokości emerytury, zgodnie z ust. 1-3, organ emerytalny występuje do Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu z wnioskiem o sporządzenie informacji, o której mowa w art. 13a ust. 1 (ust. 4).

Przepisów ust. 1-3 nie stosuje się, jeżeli osoba, o której mowa w tych przepisach, udowodni, że przed rokiem 1990, bez wiedzy przełożonych, podjęła współpracę i czynnie wspierała osoby lub organizacje działające na rzecz niepodległości Państwa Polskiego (ust. 5).

Zgodnie z art. 13b ust. 1 ustawy za służbę na rzecz totalitarnego państwa uznaje się służbę od 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w wymienionych w przepisie cywilnych i wojskowych instytucjach i formacjach.

Natomiast w myśl art. 13a ust. 1 ustawy zaopatrzeniowej, na wniosek organu emerytalnego, Instytut Pamięci Narodowej - Komisja Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu sporządza na podstawie posiadanych akt osobowych i w terminie 4 miesięcy od dnia otrzymania wniosku, przekazuje organowi emerytalnemu informację o przebiegu służby skazanych funkcjonariuszy w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 13b.

Z kolei zgodnie z art. 13a ust. 5 ustawy zaopatrzeniowej, informacja o przebiegu służby, o której mowa w ust. 1, jest równoważna z zaświadczeniem o przebiegu służby sporządzanym na podstawie akt osobowych przez właściwe organy służb, o których mowa w art. 12.

Zgodnie z § 14 ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z 18 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania i właściwości organu w zakresie zaopatrzenia emerytalnego funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2015 r. poz. 1148 ze zm.) środkiem dowodowym potwierdzającym datę i podstawę zwolnienia ze służby oraz okres służby jest zaświadczenie o przebiegu służby, sporządzone na podstawie akt osobowych funkcjonariusza, wystawione przez właściwe organy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu lub Państwowej Straży Pożarnej.

Uwzględniając powyższe regulacje prawne, odniesione do stanu faktycznego niniejszej sprawy, Sąd Apelacyjny nie kwestionuje, że w informacji otrzymanej z Instytutu Pamięci Narodowej z 24 marca 2017r. wskazano, że mąż odwołującej G. A., po którym pobiera ona rentę rodzinną, pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa.

Jednakże zdaniem Sądu Odwoławczego obniżenie renty rodzinnej po zmarłym funkcjonariuszu w zaskarżonej decyzji, wyłącznie na podstawie informacji z IPN, nie znajduje uzasadnienia w świetle zakładanego celu ustawy zmieniającej z 16 grudnia 2016r. obniżającej świadczenia dla funkcjonariuszy i ich rodzin od 1 października 2017r. W uzasadnieniu do projektu tej ustawy wskazano na konieczność ograniczenia przywilejów dla funkcjonariuszy, zaś odwołująca jest wdową po funkcjonariuszu. Dodatkowo przedmiotem niniejszej sprawy jest wysokość świadczenia po zmarłym mężu odwołującej (renta rodzinna), zatem dotyczy ona świadczenia które przyznawane jest z uwagi na zdarzenie losowe i nie dotyczy bezpośrednio funkcjonariusza. Obniżenie świadczenia w zaskarżonej decyzji stanowiło w istocie arbitralny mechanizm obniżenia tego rodzaju świadczeń, bo w przypadku odwołującej decydował sam fakt pozostawania w związku małżeńskim z funkcjonariuszem pełniącym służbę w organach wymienionych w art. 13b ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Nadto przedmiotem postępowania jest ponowne przeliczenie renty rodzinnej po zmarłym w 1991r. funkcjonariuszu milicji, który nie miał możliwości obrony swojego dobrego imienia.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd Apelacyjny w pełni zgadza się ze stanowiskiem wyrażonym w przywołanej przez Sąd Okręgowy uchwale z dnia 16 września 2020 r. III UZP 1/20, w której Sąd Najwyższy stwierdził, że kryterium „służby na rzecz totalitarnego państwa” określone w art. 13 b ust. 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. powinno być oceniane na podstawie wszystkich okoliczności sprawy, w tym także na podstawie indywidualnych czynów i ich weryfikacji pod kątem naruszenia podstawowych praw i wolności człowieka.

Zasadniczy zarzut apelującego sprowadzał się do argumentacji, że skoro z informacji IPN wynika, że zmarły mąż odwołującej w ww. okresie pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa, o której mowa w art. 13b ustawy z 18 lutego 1994 roku, to automatycznie spełnione zostały warunki do ponownego przeliczenia jej renty rodzinnej po zmarłym mężu. Zdaniem pozwanego z literalnego brzmienia tego przepisu wprost wynika, że przepis ten nie odnosi się w ogóle

do wykonywanych przez funkcjonariusza czynności, a jedynym kryterium jest fakt pełnienia służby w okresie od dnia 22.07.1944 r. do dnia 31.07.1990r. w wymienionych w tym przepisie jednostkach organizacyjnych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego argumentacja apelującego nie jest uzasadniona.

W orzecznictwie sądów powszechnych, sądów administracyjnych oraz Sądu Najwyższego ukształtował się jednolity pogląd, zgodnie z którym okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodnione wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w Kodeksie postępowania cywilnego. Przeciwno informacji o przebiegu służby mogą być przeprowadzane przeciwdowody. Sąd Najwyższy (por. wyroki z 09.04.2009 r., I UK 316/08, z 06.09.1995 r., II URN 23/95, OSNAPiUS 1996 nr 5, poz. 77, z 08.04.1999 r., II UKN 619/98, OSNAPiUS 2000 nr 11, poz. 439, z 04.10.2007 r. I UK 111/07, z 02.02.1996 r., II URN 3/95, OSNAPiUS 1996 nr 16, poz. 239 oraz z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNAPiUS 1998 nr 11, poz. 342) na gruncie art. 473 k.p.c. wielokrotnie wypowiadał się, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i prawa pracy w postępowaniu przed sądem nie obowiązują ograniczenia dowodowe. W postępowaniu przed sądem ubezpieczeń społecznych w sprawach o świadczenia emerytalno-rentowe prowadzenie dowodu z zeznań świadków lub z przesłuchania stron nie podlega żadnym ograniczeniom. Nie może zatem ulegać wątpliwości, że pracownik czy ubezpieczony ubiegający się o świadczenie z ubezpieczenia społecznego może w postępowaniu przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych wszelkimi dowodami wykazywać okoliczności, od których zależą jego uprawnienia z tytułu ubezpieczenia - także wówczas, gdy z dokumentu np. zaświadczenia o zatrudnieniu, wynika co innego.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z 09.12.2011 r. sygn. akt II UZP 10/11 (OSNP 2012/23-24/298) przyjął, że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznający sprawę w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Dyrektora Zakładu Emerytalno-Rentowego MSWiA w W., w sprawie ponownego ustalenia (obniżenia) wysokości emerytury policyjnej byłego funkcjonariusza (...), nie jest związany treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). Ww. postanowienie Sądu Najwyższego zapadło na tle obniżenia emerytury policyjnej w związku z pierwszą ingerencją ustawodawcy w świadczenia emerytalne funkcjonariuszy reżimu komunistycznego, kiedy to do ustawy z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy, wprowadzono dodatkowy art. 15b przewidujący, że obniża się emeryturę osobie, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów i która pozostawała w służbie przed dniem 02.01.1999 r.

Sąd Apelacyjny zwraca również uwagę na treść powołanej wyżej uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 września 2020r. III UZP 1/20. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały dotyczącej kwestii obniżania emerytur policyjnych na podstawie aktualnie obowiązujących przepisów potwierdził, że sądu powszechnego nie wiąże informacja o przebiegu służby wydana przez IPN w trybie art. 13a ust. 1 ustawy z 1994 r. Sąd Najwyższy zaakcentował, iż pojęcie „służby na rzecz totalitarnego państwa” należy odkodować jako punkt wyjścia do analizy sytuacji prawnej indywidualnych świadczeniobiorców. Tym samym nie można zgodzić się z założeniem, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby od dnia 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w wymienionych instytucjach i formacjach jest wystarczający do uzyskania celu ustawy z 2016 r., w tym także aby wykluczone zostało prawo do dowodzenia, iż służba pełniona w tym czasie nie była służbą na rzecz totalitarnego państwa.. Sąd Najwyższy podkreślił także, że nie można ograniczyć się do bezrefleksyjnej wykładni językowej art. 13b ustawy z 1994 r., bowiem zakodowane w nim pojęcie stanowi kryterium wyjściowe, a więc przybiera postać domniemania możliwego do obalenia w procesie cywilnym.

Na powyższe stanowisko powołał się również Sąd Najwyższy w postanowieniu z 14.09.2021 r. sygn. akt USK 259/21 (w zakresie rozpoznania skargi kasacyjnej), wskazując, że sądu powszechnego nie wiąże informacja o przebiegu służby wydana przez IPN i w razie stosownego zarzutu przeciwko podstawie tej informacji, sąd będzie zobowiązany do rekonstrukcji jej przebiegu w konkretnym wypadku.

Sąd Najwyższy uznaje zatem, że informacja IPN stanowi dowód, który nie jest jednak dowodem wyłącznym albo dowodem niepodważalnym, którym sąd byłby związany, bez możliwości jego oceny w ramach przysługującego sądowi prawa do swobodnej i wszechstronnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Inne rozumienie stanowiska Sądu Najwyższego dawałoby IPN przymioty organu rozstrzygającego arbitralnie kwestie wysokości świadczeń emerytalno-rentowych, bez potrzeby odwoływania się do sądu, a z sądu organ firmujący jedynie ustalenia zawarte w informacji IPN.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego - mając na uwadze wykładnię celowościową ustawy uznać należy, że istotne znaczenie dla interpretacji definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa” ma rodzaj i zakres czynności wykonywanych w trakcie służby.

Ustawa z 18.02.1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy (...) nie zawiera definicji „służby na rzecz totalitarnego państwa”. Celem odkodowania znaczenia tego sformułowania, odnieść się wypada do definicji zawartej w ustawie z 18.10.2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz o treści tych dokumentów (Dz.U. 2006 Nr 218, poz. 1592). Zgodnie z preambułą ww. ustawy służbą tego rodzaju jest „praca albo służba w organach bezpieczeństwa państwa komunistycznego lub pomoc udzielana tym organom przez osobowe źródło informacji, polegające na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli, była trwale związana z łamaniem praw człowieka i obywatela na rzecz komunistycznego ustroju totalitarnego”.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, do zastosowania rygorów z art. 24a ustawy nie wystarczy zatem samo formalne pełnienie służby w jednostkach wymienionych w art. 13b ustawy w okresie od 22.07.1944r. do 31.07.1990r., ale pełnienie służby polegające na zwalczaniu opozycji demokratycznej, związków zawodowych, stowarzyszeń, kościołów i związków wyznaniowych, łamaniu prawa do wolności słowa i zgromadzeń, gwałceniu prawa do życia, wolności, własności i bezpieczeństwa obywateli, łamaniu praw człowieka i obywatela.

Inna wykładnia przepisu art. 13b naruszałaby zasady sprawiedliwości społecznej, bowiem dotyczyłaby także osób, których pełniona funkcja czy charakter pracy nie miały charakteru operacyjnego, lecz charakter pomocniczy, techniczny, biurowy, porządkowy, niezwiązany z głównymi funkcjami organów bezpieczeństwa. Poza tym należy mieć na względzie, że wykonywanie „służby na rzecz państwa totalitarnego” było zindywidualizowane, mogło różnić się osobistym zaangażowaniem danej osoby i determinacją na realizowanie określonych zadań i funkcji. Działalność funkcjonariusza mogła być w różnym stopniu ukierunkowana na potrzeby, korzyści totalitarnego państwa. W związku z tym nie każde nawiązanie stosunku prawnego w ramach jednostek organizacyjnych, wskazanych w ustawie, musiało wiązać się ze służbą na rzecz totalitarnego państwa.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie można przyjąć a priori, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby w okresie od 22.07.1944 r. do 31.07.1990 r. w wymienionych w ustawie jednostkach organizacyjnych jest wystarczający do uznania, że dana osoba „pełniła służbę na rzecz totalitarnego państwa”. Służba (praca) takiej osoby powinna być oceniana na podstawie indywidualnych czynów, w oparciu o wszystkie okoliczności pełnionej służby. Nie można stosować mechanizmu odpowiedzialności zbiorowej, gdyż stosowanie takiego mechanizmu przybliżyłoby ten mechanizm do mechanizmów stosowanych w czasach państwa totalitarnego.

Prezentowany przez Sąd Apelacyjny pogląd jest zatem w pełni zgodny z przywołaną uchwałą składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16.09.2020 r. sygn. akt III UZP 1/20 dotyczącą kwestii obniżania emerytur policyjnych.

Tym samym nie można zgodzić się z zarzutem apelującego, że sam fakt stwierdzenia pełnienia służby od dnia 22 lipca 1944 r. do 31 lipca 1990 r. w wymienionych instytucjach i formacjach jest wystarczający do przesądzenia, że służba pełniona w tym czasie była służbą na rzecz totalitarnego państwa, zwłaszcza wykluczenia prawa do przeprowadzenia przeciwdowodu.

Dlatego nie można ograniczyć się jedynie do wykładni językowej art. 13b ustawy z 1994 r., bowiem zakodowane w nim pojęcie stanowi kryterium wyjściowe, a więc przybiera postać domniemania możliwego do obalenia w procesie cywilnym. Pokreślenia wymaga, że taka wykładnia jest zgodna z jednolitym i utrwalonym orzecznictwem sądów administracyjnych, w szczególności Naczelnego Sądu Administracyjnego (zob. na przykład wyroki: z dnia 11 grudnia 2019 r., I OSK 2015/19; I OSK 2247/19, a także z dnia 4 czerwca 2019 r., II FSK 2018/17).

Słuszne jest także stanowisko Sądu Okręgowego, że sądy powszechne nie są związane treścią informacji o przebiegu służby w organach bezpieczeństwa państwa przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej zarówno co do faktów (ustalonego w tym zaświadczeniu przebiegu służby), jak i co do kwalifikacji prawnej tych faktów (zakwalifikowania określonego okresu służby jako służby w organach bezpieczeństwa państwa). Związanie to obejmuje jedynie organ emerytalny.

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dal podstaw by przyjąć, że aby zmarły mąż odwołującej G. A. w wykonywanych czynnościach w spornym okresie służby od 15 września 1951r. do 14 grudnia 1954r. pełnił służbę na rzecz totalitarnego państwa i stosował przemoc psychiczną, bądź fizyczną, czy jakiegokolwiek niegodziwe, niedozwolone praktyki w pełnionej służbie, a tym samym, aby jego działania i czyny naruszały podstawowe prawa i wolności człowieka oraz wypełniały znamiona czynów niedozwolonych. Jak trafnie wskazał Sąd I instancji G. A. pełniąc służbę w (...) zajmował się wykonywaniem zwykłych czynności milicyjnych na jednym z podstawowych stanowisk, zaś przez pierwsze dwa lata odbywał kurs w szkole oficerskiej. Z dokumentacji dotyczącej przebiegu jego służby w spornym okresie nie wynika, aby jakimkolwiek działaniem czy zaniechaniem naruszył on jakiegokolwiek podstawowe prawa i wolności człowieka.

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę oraz uwzględniając stan faktyczny ustalony w przedmiotowej sprawie Sąd Apelacyjny doszedł do przekonania, że prawidłowe jest stanowisko Sądu Okręgowego, że brak podstaw do zastosowania w sytuacji ubezpieczonej norm z art. 24a ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (Dz.U. z 2016 r., poz. 708 ze zm.).

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny podzielając ustalenia faktyczne i prawne Sądu I instancji, nie znalazł podstaw do wzruszenia kwestionowanego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji. Zarzuty apelacji nie podważyły powyższych ustaleń, zaś apelacja stanowiła jedynie nieskuteczną polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu Okręgowego.

Konkludując, Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. apelację oddalił, nie znajdując podstaw do jej uwzględnienia.

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz na podstawie § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, zasądając od pozwanego na rzecz wnioskodawczyni kwotę 240 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia Wiesława Stachowiak